

เทศน์อบรมฆราวาส ณ สวนแสงธรรม
เมื่อวันที่ ๒๑ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๖ [คำ]

“รักษาความมัธยัสถ์ไว้ในใจ”

รูปก็หมายถึงร่างกาย รูปขันธ์ แปลว่า กองขันธ์ หรือ หมวดของขันธ์ ชั้นะแปลว่า กอง แปลว่าหมวด รูปออกไปใช้ในทางดู ทางเห็น ได้ยิน ตา หู ออกไปจากรูปขันธ์ จมูก ลิ้น กาย ใช้ไปทางนั้น ๆ เกี่ยวกับเรื่องรูปขันธ์ เปลี่ยนไปตามสภาพของมัน เวทนาขันธ์ หมายถึง ความสุข ความทุกข์ ความเฉย ๆ ประจำขันธ์ มีสาม คือ สุขเวทนา ทุกขเวทนา อุเบกขาเวทนา นี่ก็เรียกว่าขันธ์ รูปคือธาตุของเรา รูปร่างกาย เวทนา คือความสุข ทุกข์ เฉย ๆ สัญญา ความจำได้หมายรู้ วัตถุภาพอะไรเป็นอะไร อะไรอยู่ที่ไหน วัตถุออกไปเป็นสัญญา สังขาร คือความคิด ความปรุง คิดเรื่องอะไร ๆ นี้เรียกว่า สังขาร วิญญาณ หมายถึง เรา รับทราบในขณะที่ได้เห็น ได้ยิน ได้ฟัง หรืออะไรมาสัมผัสเรา วิญญาณมันรับทราบหมด เท่านั้นเรื่องของขันธ์ หมด

สุดท้ายเวลาพระอรหันต์ท่านนิพพานก็คือสิ้นสุดของขันธ์ที่เป็นสมมุติ รับทราบกันไปถึงขั้นที่สิ้นลมดับ ก็เรียกว่าดับไปพร้อมกันหมดเลย ขันธ์ที่หมดในวาระสุดท้ายของพระอรหันต์ท่านนั้นก็มาอยู่ที่ขันธ์ ความรับทราบอยู่ที่ขันธ์ นอกนั้นไม่เกี่ยว ส่วนขันธ์ของเรา เกี่ยวอยู่ พอหมดอันนี้แล้วก็เรียกว่าหมดโดยสิ้นเชิง ที่ว่าสมมุติไม่มีเลยละ หมด มีแต่ธรรมชาติล้วน ๆ ท่านเรียกว่า อนุปาทิสเสนิพพาน ดับสนิทในบรรดาสมมุติ ไม่มีอะไรเหลือเลย ในแดนวิมุตติจะไม่มีสมมุติเข้าไปเกี่ยวข้องเลย

เทศน์วันนี้เหนื่อยลำบากด้วย ถึงขนาดนั้นได้ตั้งชั่วโมง ๑๔ นาที มันก็เหนื่อยเหมือนกัน ทีนี้หมดวาระไปแล้วแหละ การเทศน์งานนี้เรียกว่าหมด พຽງนี้ดูเหมือนไม่มีอะไร ยุติในวันนี้ ได้ทราบว่าเขาเอาหนังสือของเราไปสอนที่โรงเรียนมาก (หมายถึงที่ท่านไปเทศน์รับผ้าป่าวันนี้ที่มหาวิทยาลัยมหิดล) หนังสือของเราเต็มอยู่นั้น เราเห็นเขาสนใจเกี่ยวกับเรื่องอรรถเรื่องธรรม แล้วมีภาวนาบ้างเราก็เลยสอนภาวนาให้วันนี้ ไม่พูดอะไรกว้างขวางในทางอื่น เข้าแต่ภาวนา จากนั้นก็แยกไปเล็ก ๆ น้อย ๆ ก็หยุดพอดีกับเวลา ตั้งชั่วโมง ๑๔ นาที

ถ้าธาตุขันธ์เหน็ดเหนื่อยนี้ ประหนึ่งว่าธรรมะก็เลยเหน็ดเหนื่อยไปตาม ถ้าธาตุขันธ์เหน็ดเหนื่อยธรรมะก็นิ่งเลย ไม่ออก ที่ว่าพระเขี้ยวแก้วเราคงไม่มีโอกาสไปดูแหละ (ลูก

ศิษย์ : ถ้าพุงนี้ว่างก็ได้) ว่างมันก็ไม่คิดว่าจะไป อ้าว ก็ต้องพูดตรง ๆ ว่างก็ว่าง ดินฟ้าอากาศมันว่าง แต่จิตใจมันไม่ว่างที่จะไป ที่พุทธมณฑลนี้เราก็เคยไป ไปบ่อย ๆ แต่ไปแบบเงียบ ๆ นะ ตอนเย็น ๆ ๕ โมง เราจึงด้อมไป เอาอาหารไปด้วยเพื่อหมา เอาไปแจกให้หมาทั่ว ๆ ไป สงสาร หมาเขามีอยู่ทั่วไป

ทองคำเราก็ได้ชิ้นเรื่อย ๆ อย่างนี้ ค่อยขยับขึ้นไป ก็คิดว่าจะมีเร็วกว่าแต่ก่อนอยู่บ้าง เพราะตั้งจุดไว้แล้วนี่ค่อยเดินไป ๆ เรื่อย ๆ ดอลล่าร์กับทองคำเดินเคียงคู่กันไป คิดว่าดอลล่าร์จะไม่ต่ำกว่า ๑๐ ล้าน กว่าทองคำจะครบจำนวน ๑๐ ตันนะ นี่เราตั้งไว้เป็นความปักใจจริง ๆ ที่ทองคำน้ำหนัก ๑๐ ตันนี้เราปักใจไว้ตรงนั้นจริง ๆ จึงได้ประกาศให้พี่น้องทั้งหลายทราบ การปักใจเราพิจารณาทุกสิ่งทุกอย่าง พอให้เหมาะสมที่จุดไหน ๆ ในการช่วยชาติคราวนี้ อะไรจะเหมาะสมกัน จะลบได้มากน้อยเพียงไรกับความที่เมืองไทยเราจะล่มจม พี่นั้งมาได้มากน้อยเพียงไร เอามาพิจารณาหมด แล้วก็มาลงที่ทองคำน้ำหนัก ๑๐ ตัน ถ้าได้ลบกันได้แล้วเด่นด้วย ศักดิ์ศรีติงามก็มีขึ้นในระยะนั้น ระยະที่ทองคำได้น้ำหนัก ๑๐ ตัน ดอลล่าร์ก็เพิ่มเข้าไป ๑๐ ล้าน

ส่วนเงินสดนั้นเราก็พยายาม ๆ มันก็ทนที่รอบ ๆ ข้างทั่วประเทศไทยไม่ได้ เฉพาะโรงพยาบาลรู้สึกว่ามีมากกว่าเพื่อน สักเดี๋ยวมานี้แล้ว ๆ คนนั้นขอนั้น คนนี้ขอนี้ ที่เราพักไว้ก็มีเยอะนะ ไม่ใช่เขาขอมาแล้วให้ไปอย่างนั้น ถ้าอย่างนั้นไม่มีอะไรเหลือที่จะให้แล้ว นี่เราพักไว้ความจำเป็นมากน้อยเพียงไรพักไว้ก่อน เอาที่จำเป็นก่อน ถึงขนาดนั้นก็ไม่ว่างมีละ ตอนมานี้รถเขาก็มาถึงแล้ว โรงพยาบาลศรีวิไลรับไปเรียบร้อยแล้ว การจ่ายเงินเราไปถึงอุดรแล้วถึงจะจ่าย ส่วนเครื่องมือมาแล้วก็เข้าโรงพยาบาล บิลก็มารออยู่ที่วัด เราไปพระก็เอาบิลมาให้ พอเราได้โอกาสดี ๆ แล้ว เราก็เขียนเช็ค ๆ จ่ายไปตามบริษัทต่าง ๆ ที่โรงพยาบาลติดต่อเครื่องมือเข้ามา มีหลายชนิดไม่ค่อยประมาณได้นะ ส่วนใหญ่เวลานี้ที่กำลังรออยู่แล้วก็มีแต่เอกซเรย์คอมพิวเตอร์ ที่โรงพยาบาลศูนย์ สองอย่างนี้น่าจะไม่ต่ำกว่า ๔ ล้าน

พี่น้องชาวไทยเราควรตื่นเนื้อตื่นตัวกันบ้าง ในเวลาที่คับขันที่เราช่วยชาติบ้านเมือง เพราะได้รับบรรณาธิปไตยไปพร้อม ๆ กัน เราแนะนำสั่งสอนวัตถุที่เกี่ยวกับเรื่องเงินทองต่าง ๆ ก็เพื่อหนุนความเป็นอยู่ และเพื่อหนุนให้เป็นหลักเกณฑ์ของชาติไทยเรา เช่น ทองคำกับดอลล่าร์ หนุนให้เป็นหลักเกณฑ์เอาไว้ ที่นี้ก็หนุนออกไปเพื่อความสะดวกต่าง ๆ ที่มีอยู่ทั่วประเทศไทย อันนี้เรียกว่าด้านวัตถุ แต่ที่เป็นห่วงมากที่สุดคือด้านจิตใจ รู้สึกว่าเมืองไทยเรานี้โลเลมากนะ จนอ่อนใจก็มีนะบางครั้ง คืออันนั้นก็เป็นนิสัยที่ลืมนึกแล้ว ไม่มี

หลักมีเกณฑ์ในความเป็นอยู่ปวาย การจับการจ่าย การซื้อ การขายอะไรรู้สึกว่าจะเอะอะ
ไม่มีหลักเกณฑ์

เมื่อไม่มีหลักเกณฑ์ ความมั่งคั่งก็ไม่มี หลักเกณฑ์นั้นแหละเป็นความมั่งคั่ง คือ
ไม่ควรซื้อไม่ซื้อ จะซื้อแต่สิ่งจำเป็น ๆ เราควรจะได้รับบรรลัทธิธรรม เป็นเครื่องประกอบ
ภายในจิตใจผู้สั่งงานสั่งการทั้งหลายให้พอดีพอดีบ้าง อย่าให้มันเตลิดเปิดเปิงดังที่เป็นอยู่
นี้เอะอะมากนะ โอ๊ย เหลือเฟือ ฟุ่มเฟือยมากทีเดียว ยิ่งกับพุทธศาสนาแล้ว แหม แทบ
ว่าเข้ากันไม่ได้ ทางศาสนาท่านไม่มีอะไรมั่งคั่งเกินพระพุทธเจ้า พอเหมาะพอดีทุกอย่าง
สอนฆราวาสท่านก็สอนให้พอเหมาะพอดี

พระถ้าปฏิบัติตามนี้แล้วทรงมรรค ผล นิพพาน ไม่สงสัยแหละ เพราะสอนเพื่อ
มรรค ผล นิพพานล้วน ๆ ตั้งแต่ความสงบใจขึ้นไป สมณะ สมาธิ ปัญญา วิมุตติหลุดพ้น
สอนไว้โดยถูกต้อง แล้วก็มีความรู้ที่รับรู้ได้ เห็น เข้าอกเข้าใจในธรรมเหล่านี้แล้วมา
สอนก็ยิ่งคล่อง ไม่ผิดพลาด ผู้ดำเนินก็ไม่ลังเลสงสัย ไม่ผิดไม่พลาดอย่างง่ายตายนะ
เพราะครูสอนนี้สำคัญมาก ทางด้านจิตตภาวนาแล้วครูสอนต้องเป็นผู้มีหลักทางด้านจิตต
ภาวนา มีกฎเกณฑ์มาเรียบร้อย ทรงไว้แล้วในธรรมทุกชั้นที่นำมาสั่งสอนลูกศิษย์ จึงไม่ผิด
พลาดนะ

จะมาเสกสรรตัวเองไปสอนเขาอย่างที่ปฏิบัติไม่ได้นะ ปฏิบัติก็ว่ากันไปตามตำรา
ธรรมดา ๆ แต่ปฏิบัตินี้ โอ๊ย ซอกแซกซิกแซ็กพิสดารมาก ผิดกันราวฟ้ากับดิน ที่นี้ผู้ที่จะ
ทรงอรรถทรงธรรมทางภาคปฏิบัติมาสอนโดยถูกต้องแม่นยำมีน้อยด้วย ไม่ใช่เรื่องเล็ก
น้อยนะ มีน้อย สอนผิดพลาดกันไม่ได้นะ จิตใจเมื่อเข้าถึงธรรมเป็นลำดับ ๆ ไปเท่าไร
สอนผิดนิดหนึ่งไม่ได้ ผู้มาอบรมศึกษาจะจับได้เลย ดีไม่ดียกโทษครูที่มาสอนก็ได้ ลูกศิษย์
ดำเนินไปมีหลักมีเกณฑ์ไปโดยลำดับ ที่ขัดข้องตรงไหน ๆ เวลาถามครูถามอาจารย์จะตอบ
ต้องตอบให้ตรงแนว ต่อสายไปให้เลย ต่อทางเดินให้เลย ไม่ใช่จะมาสอนแล้วมาก็ดมาขวาง
ด้วยธรรมะไม่ถูกต้อง

ถือว่าเราเป็นครูเป็นอาจารย์มาเป็นใหญ่ในการสอนไม่ได้ ต้องเอาความรู้ในอรรถใน
ธรรมจากภาคปฏิบัติมาเป็นใหญ่ มันก็ถูกต้องไปเอง อันนี้สำคัญมาก ทางพระท่านก็ปฏิบัติ
ดีของท่าน เดียวนี้พระก็เริ่มเอนไปแล้วนะ เพราะกิเลสซอกแซกซิกแซ็กแห่เข้ามามนั้น
แห่เข้ามามนี่ พระก็เอน แม้แต่วัดป่าบ้านตาดมันก็ยังเป็นให้เห็น แต่สำหรับเราเองเราพูด
จริง ๆ เราไม่ได้หลงกลมัน ถึงนำมาใช้ก็ใช้ตามความจำเป็น ที่นี้หมู่เพื่อนจะหลงละซี

สำหรับเราเราพูดจริง ๆ บอกว่าเราไม่หลง เราเอามาใช้มาน้อยเพียงไร อันนี้เราก็ไม่หลง มัน อาศัยมันไปชั่วกาลเวลา

ผู้ที่อาศัยด้วยติดด้วย ดิ้นไปกับสิ่งเหล่านั้นด้วย นี่ละที่ว่ากิเลสมันกลืนพระเรา มันกลืนอย่างนั้นแหละ ดูชื่อย่างรถราทุกวันนี่ วัดไหนจะมีมากกว่าวัดป่าบ้านตาด ทั้ง ๆ ที่ห้ามตลอด ดูตลอดเวลานะเรื่องรถเรื่องรา เขาเอามาถวาย เบื้องต้นยังไม่รับ เราไม่รับ เขาให้เลือกเอาอันไหนเขาจะซื้อมาให้ คันไหนก็ไม่เลือก ก็เราไม่ได้บวชมาหารถยนต์ นี่เห็นไหมล่ะ เราไม่ได้มาหารถยนต์ แต่ที่นั่นกลับมีรถยนต์มากกว่าใครอีก มันหากมาช่องนั้นช่องนี้ เราไม่เสาะแสวงหา มันก็มาช่องหนึ่งของมัน เลยสุดท้ายวัดป่าบ้านตาดมีรถมากกว่าทุกวัดเสียด้วยนะ

รถห้าล้อหกล้อมันก็จอดเต็มอยู่นั้น เขาเอามาทิ้งให้แล้วเขาหนีไปแล้ว ไปเจียบเลย เราบอกไม่เอาเท่าไรเขาไม่ฟัง เอามาทิ้งไว้ไปเลย ๆ ตกลงเราก็เก็บเศษเหล็กไว้นั้นแหละ เต็มวัด รถตู้ที่มานี้เวลามันมีก็ตู้ละ (๔ คันครับ) เราก็ไม่หามา แต่มันมายังไงก็พิจารณาเอาซิ มันก็เป็นอย่างนั้น เลยเต็มอยู่ในวัดป่าบ้านตาด แล้วจะสอนใครว่าไง ก็เจ้าของก็เต็มอยู่ในนั้น แล้วจะสอนหมู่สอนเพื่อนไม่ให้มีรถได้ยังไง มันทับกันอยู่ในตัวนะ มันบีบบังคับอยู่ในตัว เลยปล่อย เลยตามเลย กิเลสมันก็สนุกกลืนละซี ผู้ลืมหูลืมตาไม่ลืม มีเท่าไรกองเท่าภูเขาท่านก็ไม่หลง ก็รู้ว่าภูเขาไปเสีย รถกองเท่าภูเขา กองรถเท่าภูเขาไปเสีย ท่านไม่ไปยึด ท่านรู้เท่าทันมันทุกอย่าง พวกเรานี่ซึ่มมันยึด เป็นง่าย ๆ มากทีเดียว

กิเลสนี้ซึ่มซาบเข้าทุกแง่ทุกมุม ดูกับกิเลสมันไม่ได้คู่กัน ปีบเข้านี้ผ่านเข้ามาปีบมันจะรู้ทันทีเลย ถ้าธรรมทันกันแล้วรู้ทันที ถ้าไม่ทันแล้วกลืนทันที กิเลสเข้ามากลืนเลย ๆ ปากมันว่างเวลาเข้ามา แต่ท้องมันไม่ว่างเวลาออกไป คือเต็มท้องเลยมันกินมันกลืน กิเลสมันกลืนง่ายนะ เราพิจารณา แล้วค่อยค่อยคลานเข้ามา เรื่องกิเลสนี้หนาแน่นเข้าทุกวัน เรื่องวิจิตรพิสดาร ชวนให้ลุ่มให้หลง ให้เกิดความสนใจ แล้วก็คิดอยากได้อะไรก็มี ไซ้ไหมล่ะ วิ่งไปเอาหัวสอดเข้าไปมันก็กลืนเอา ๆ

ถ้าธรรมแล้วเป็นหลักธรรมชาติ ไม่หลง ไม่ตื่น ไม่ชวนชวาย อยู่หาแต่ที่สงบสงัด ชำระกิเลสความกังวล ดึงออกไปตรงไหนมองดูปีบฆ่ากัน ๆ เพราะกิเลสมันติดดินอยู่ภายในใจ สติดูใจ ปัญญาดูใจ มันก็รู้กัน ระวังดับกันไปเรื่อย ๆ สุดท้ายมันก็หมดไม่มีอะไรออกมาติด แต่นี่มันไม่เป็นอย่างนั้นละซี มันจึงลำบากนะ ออกไปทางฆราวาสด้วยแล้วมันยังดูไม่ได้ ฟุ้งเพื่อเห่อเหิมเกินเนื้อเกินตัว เครื่องใช้ไม้สอยและเครื่องนุ่งห่มอะไรนี่เต็มไปหมด นุ่งห่มมาได้สองสามวันมันไม่ทันสมัยละซี เห็นอะไรมาคว้ามับ คนหนึ่ง ๆ เครื่องแต่งตัวนี้

โหย เต็มห้องนะ มันจะซื้อมาเผาหัวมันอะไรก็ไม่ทราบ มีไหมหัวพวกเรานะ ซื้อมาอะไรนักหนา มาตกแต่งขนาดไหนมันก็คนคนเก่า จะแต่งให้มันเป็นอะไรอีก

ความดีที่เป็นมงคลมีอยู่ในใจแล้ว สงวนรักษาความดีความดี ความประหยัด มัธยัสถ์ไว้ในใจของเจ้าของมันก็สง่างาม แต่งตัวแบบไหน ๆ มันก็สง่างามอยู่ในใจของเรา ภายในใจที่มีแต่ความฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม แต่งสักเท่าไรก็เหมือนแต่งตัวให้ลิง เราไปหาเครื่อง แต่งตัวมาให้ลิงดูซิ แต่งตัวแล้วลองดูลิง มันน่าดูไหมละ ลิงนั้นโอ้อ่านะ ไม่ใช่เล่นนะ ลองได้แต่งตัวให้มันนี่โอ้อ่านะ คนที่มีนิสัยแบบลิงมันก็อย่างนั้น ท่านผู้มีศีลมีธรรมอยู่ภายในใจ ท่านดูท่านรู้ ท่านไม่หลง อะไรจะมาท่วมโลกธาตุท่านก็ไม่หลง รู้หมด ความจริงกับความปลอมมันแฝงเข้ามาเล็กน้อยท่านรู้ พวกเรามีแต่ถือว่าเป็นของจริงทั้งนั้น

มันได้หลงแล้วอะไรก็คว้ามับ ๆ เลยจริงไปหมด ที่นี้เจ้าของก็ปลอมทั้งเพือกแหละปลอมไปเรื่อย ๆ ไม่มีความจริงติดตัวเลย ควรหักห้ามตัวเองบ้าง การแต่งเนื้อแต่งตัวทุกอย่างหรรษาฟูฟองเกินเนื้อเกินตัว เราแต่งให้สดสวยงดงามให้เป็นที่น่ารัก ให้คนอื่นเขามารัก แต่เวลาเขาเกลียดเพราะความหรรษาฟูฟอง ความไม่รู้จักประมาณในกิริยาของเรานั้นเราไม่รู้ ต่างคนก็แต่งตัวแบบลิงมาด้วยกัน เลยดูไม่ได้ นี่ถ้าใจเป็นลิงแล้วทุกสิ่งทุกอย่างก็เลอะเทอะไปตาม ๆ กันหมด ควรจะพิจารณาบ้างเราเป็นคนไทย การรักนวลสงวนตัวเกี่ยวกับชาติบ้านเมือง สงวนเนื้อหนังแห่งชาติบ้านเมืองของเรา ก็คือความมัธยัสถ์ ความพอเหมาะพอดี

ควรซื้อไม่ว่าเขาว่าเรา ถ้าเราไม่มีจริง ๆ เราก็ซื้อ แต่ถ้าเรามีแล้ว ในบ้านในเมืองของเรามีก็ซื้อก็ขายกันในบ้านในเมืองของเรา ไปหาอะไรมาเมืองนอก เขามาก็มากัดตบกัดปอดเรา ส่วนมากเมืองไทยเรามักจะเห็นสิ่งภายนอก นอกบ้านนอกเมืองเรว่าดีกว่าเมืองไทยของเราหมด เพราะฉะนั้นมันถึงไม่มีช่องที่จะปิดตัวได้ เพราะเห็นของนอกดีกว่าของใน มันก็ดันกับสิ่งภายนอกของนอกไปหมด อะไรถ้ามาจากเมืองนอกดีไปหมด นี่มันเสียนิสัยของเราแล้วไปหมด ๆ เห็นเขาดีกว่าเรา เราก็ไม่มีความรู้สึกในตัวเองว่าพอจะปิดตัวขึ้น ให้เป็นเนื้อเป็นหนัง ให้ทันกับเขาบ้าง ก็ไม่มีแก่ใจละซิ อะไรถ้าเป็นของเมืองนอกแล้วดีหมด อันนี้เลอะเทอะมากนะเมืองไทยเรา พี่น้องทั้งหลายควรคิดบ้าง

เมืองไทยเราเป็นเมืองทั้งเมือง เป็นประเทศทั้งประเทศ ไม่ควรที่จะอ่อนแอในการรักสงวนสมบัติของชาติไทยเรา ควรซื้อเราไม่ว่า ไม่ว่าใครแหละ ขอให้มิเหตุผลกลไกควรจะซื้อเถอะ อย่าไปซื้อแบบสืมนื้อสืมตัว อันนี้ซื้อมาเท่าไรก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร เพราะเจ้าของเสียไปแล้ว ได้มาดีดีเท่าไรก็เหมือนเอามาแต่งตัวให้ศพนั้นแหละ แต่งสวยงามเท่าไร

ๆ ก็แต่งให้ศพ แต่งให้ขอนผี มันจะตีอะไร เราไม่มีคุณค่ามีราคาอะไร มันเหมือนกับขอนศพ แล้วเอามาตกแต่งตีขนาดไหนมันก็ไม่ตายนั่นละ ถ้าหัวใจไม่มีหลักมีเกณฑ์ไม่มีอะไรดีนะ ถ้าหัวใจมีหลักมีเกณฑ์นี้ดีหมด

นุ่งผ้าโจงกระเบนปั่นเข้ากันเดินไปมันก็สบาย อย่างงั้นนะถ้ามีหลักมีเกณฑ์อยู่ภายในใจ ไม่มีหลักมีเกณฑ์ อะไรก็พิลึกนะ มองดู อันนี้ไม่พูด เรื่องรู้มันรู้ทันที ๗ เลย ที่ควรจะพูดก็พูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังบ้าง ในฐานะเป็นครูเป็นอาจารย์สอนในทางที่ถูกที่ดีเพื่อความแน่นหนามั่นคง และเป็นหลักใจต่อชาติไทยของเราที่สอน เพื่อให้ยึดไปเป็นหลักใจทุกสิ่งทุกอย่างเวลาเสาะแสวงหามาก็เพื่อให้เป็นเนื้อเป็นหนังของชาติไทยจริง ๗ อย่าไปหาเพื่อสังหารชาติไทยของเรา ด้วยความฟุ้งเพื่อเห่อเหิม ด้วยความลืมนื้อลืมนั่ว ก็ได้อยู่แล้วนี่แหละมันเหลือใจตรงนั้นชาติไทยของเรา

เวลานี้ของออกจากโรงงานทั้งนั้น เราผลิตด้วยมือของเราไม่เป็น ของมาจากโรงงานโรงงานหนึ่ง ๗ กระจายทั่วประเทศไทย การซื้อการขายก็ยุ่งละซิ โรงงานเขาก็หาอยู่หากินหารายได้ กระจายออกมาขาย เราก็กินเงินไปซื้อ ซื้อไปซื้อมาเงินเราก็กินหมด ต่างคนต่างยุ่งทั้งโรงงานทั้งผู้ซื้อยุ่งไปหมด การพูดทั้งนี้เราไม่ได้ถ่วงความเจริญของโลก โลกอันนี้เป็นโลกกิเลส โลกสร้างกัณฑ์ให้คน ให้มันหมุ่นตัวคน หาเวลาสงบร่มเย็นไม่ได้ละ มันติดมันดิน

เราเคยพูดใครไปพิพิภรณ์ท่หลวงปู่มันไปดูเอา ขาดขนาดไหน ท่านเย็บมาปะติดปะต่อ ชักแล้วชักเล่า ใช้จนหมดท่านถึงทิ้ง ท่านไม่มีอะไรกังวล มีแต่ความสุขเย็นใจตลอดไป ไม่ติดดิน ผู้จะถือเป็นคนดีก็เป็นแบบเป็นฉบับเรื่อยไป ใส้แบบฟุ้งเพื่อเห่อเหิมพิลึก เราพูดจริง ๗ ไม่อยากดู ในบริเวณที่อยู่ของเรามันท่วมท้นเข้ามาที่กุฏิของเรา มันไหลท่วมท้นเข้ามา ๗ จับปาเข้าปากก็มีอะไรก็มี มันเหลือทนที่จะดู อย่างห้องน้ำของเรานี้ก็เหมือนกัน อะไร ๗ ที่เกินพอดีไม่ให้เอาเข้ามายุ่งเลย ปิดหนีหมด ให้มีแต่ห้องน้ำชำระล้างกันโดยหลักธรรมชาติ ที่พอเหมาะพอดีไม่สร้างความกังวล ซึ่งเป็นเรื่องความลืมนั่ว ฟุ้งเพื่อเห่อเหิม อันนั้นก็ตกแต่ง อันนี้ก็ตกแต่ง มีแต่เรื่องกังวลุ่นวาย หาความสุขไม่ได้

ให้ตกแต่งจิตนี้ซิ ถ้าตกแต่งดีแล้วมันจะไม่ติดไม่ดิน มันก็เป็นความสบาย พวกโลกทั้งหลาย แม้แต่พระเราก็ไปตกแต่งแต่ภายนอกนะ ไม่ได้ตกแต่งจิตใจซึ่งเป็นตัวสำคัญ คือตัวติดตัวดินได้แก้ไข ไม่ได้ตกแต่งตรงนี้ แก้ไขตัดแปลง ตกแต่งให้ตั้งงามขึ้นไปเรื่อย ๗ เมื่อจิตค่อยรอบตัวทุกอย่าง ข้างนอกก็จะค่อยรอบตัวไปเรื่อย ปฏิบัติต่อหน้าที่การงานก็เหมาะสมไปเรื่อย ๗ ถ้าจิตปรับปรุงตัวให้เหมาะสม แต่ถ้าไม่ได้ปรับปรุงจิตใจ ดัดแปลงจิตใจ ส่ง

เสริมจิตใจแล้ว จะทำเท่าไรก็ตามภายนอก มันก็ไม่มีความหมายอะไร พาดิิดพาดิ้นตาม
เต็ม อันนั้นไม่ดี อันนี้ไม่ดี ทั้งคนมีคนจนติดดินไปตาม ๆ กันหมด หาความสุขเลยไม่เจอ

เดี๋ยวนี้ธรรมนี้จะหมดแล้วนะ จะหมดจริง ๆ เราดู โอ้ ธรรมนี้จะไม่มีเหลือแล้วนะ
ขนาด ๒,๕๐๐ นี้ก็เด่นมากแล้วเรื่องของกิเลสท่วมทับถมธรรม ไปที่ไหนมีแต่เรื่องกิเลส
เรื่องอรรถเรื่องธรรมที่จะพอเอาตัวรอดไปบ้างเป็นความสงบในวันหนึ่ง ๆ สร้างจิตใจให้มี
หลักมีเกณฑ์นี้แทบไม่มีแล้ว มันมีแต่การติดการดิ้น ไม่มีฝั่งมีฝาคัดหัวใจของโลก ไม่ว่า
โลกเขาโลกเรานะมันเป็นเหมือนกัน มันอดวิตกวิจารณ์ไม่ได้ **ธรรมที่เหมาะสมที่สุดก็คือ**
ธรรมของศาสตราจารย์เอก เหมาะสมมากที่สุดทีเดียว ถ้านำมาปฏิบัติจะเหมาะสมตลอด ใครนำ
มาปฏิบัติก็เหมาะสมตลอด วันนี้พูดเพียงเท่านั้นละ เหนื่อย

อ่านและฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตาวันต่อวัน ได้ที่
www.Luangta.or.th or www.Luangta.com